

VÄRLDENS BÄSTA HÄSTSKÖTARE

MARTINA
EBERHARD

 SAGA
EGMONT

VÄRLDENS BÄSTA HÄSTSKÖTARE

MARTINA
EBERHARD

 SAGA
EGMONT

Martina Eberhard

Världens bästa hästkötare

Saga

Världens bästa hästkötare

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2001, 2018 Martina Eberhard och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711877296

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

1. Löftet om en häst

*From: Anna <annaalmkvist123@gmail.com>
To: Linda <linda_one_and_only@gmail.com>
Subject: Saknaaar!!!*

Tja!

Hur är läget där uppe i "Norrländ"? Här är det väl hyfsat. Det var ett tag sedan jag skrev sist, det har liksom varit lite körigt. Nu har vi ju bott i Skåne i nästan tre månader. Gud vad jag saknar Sesam! Jag tittar ofta på bilderna från vår långritt i somras. Tokiga japaner, ilskna kor och fårskitskrig! Man kan inte säga annat än att vi hade kul!

Har de sålt Sesam ännu? Hoppas han kommer till en bra familj i alla fall. Hur är det med gamla Mackan då? Eller har du gett upp att åka runt på en gammal travare och blivit en klok flicka och skaffat dig en "riktig" häst?!

Ja, jag får väl berätta lite om det senaste här i Skåne.

Skolan är väl okej, men man förstår inte vad de säger. Det är ju ett annat språk! Det finns några rätt schysta tjejer i min klass och några riktiga surpupper rent ut sagt.

Emelie har två egna hästar och bor ute på vischan någonstans. Vet du att det finns hundramiljoner småbyar här omkring? Jag fattar inte att någon hittar. Hur som helst är hon rätt duktig och tävlar i hoppning med den ena hästen. Jag har följt med henne hem några gånger och så har vi ridit ut tillsammans. Jag brukar låna hennes gamla D-ponny som hon har kvar som sällskap åt sin nya stora

häst. Det är ett new forest-sto som heter Miranda men kallas Mirre. Faktiskt riktigt rolig att rida, jättepigg för hon får nästan aldrig komma ut i skogen. Jag gjorde värsta vurpan med henne en gång då hon bockade precis när jag tappat båda stigbyglarna. Pinsamt!

Det är faktiskt helt otroligt vad det finns många hästar här. Bara på vår lilla väg finns det säkert fem, sex ställen med hästar. Mitt emot ligger ju Lindvalls gård, där de har travare. Jag har inte varit där ännu men jag brukar möta dem på vägen när de kör.

Grannen längre upp är ett par som har dressyrhästar. Hon heter Vibeke och kommer från Danmark. Killen heter Jörgen och verkar mest få snickra och jobba på åkern medan Vibeke finputsar piruetterna på ridbanan. De är trevliga båda två och Vibeke har sagt att hon gärna hjälper mig att leta häst. De föder upp halvblod i liten skala men det kostar ju skjortan.

Vid stora vägen bor det en familj med en massa ungar och ponnyer. Hela gården väller över av katter, hundar, kaniner, höns och gud vet allt som bor där. Hästarna verkar inte ha sett en ryktborste på vykort ens och de går ute dygnet runt i alla väder.

Längre upp har jag sett någon övergödd fjording och några skäckar gå i hagar men jag vet inte vad det är för folk som bor där.

På andra sidan stora vägen några kilometer härifrån ligger Omsets ridskola. Ja, den berättade jag ju om i förra mejlet. Jag har ridit där i två månader nu, och det är rätt kul att rida lektion igen efter att ha ridit privathäst några år. De senaste två gångerna hade jag en jättehäst på över en och sjuttio. Jag höll knappt på att komma upp. Och traven

sedan! Avverkade en kortsida av ridhuset på två steg ungefär! Lite skillnad från lille Sesam.

De är mycket schystare på Omset än på ridskolan i Uppsala. Inte lika störiga tävlingsryttare som tror de är något. Ridlärarna är kanon, speciellt Ullis som jag har. Min favorit bland hästarna är Baretta. Han är nästan svart med en liten stjärn och är jättebusig att rida. Han är stor häst men det är ponnyraser i honom också.

Någon egen häst till mig har vi inte hittat än. Mamma har haft mycket att göra på sitt nya jobb så jag har fått hjälpa till att passa tvillingarna rätt mycket.

Syrran och Malou tycker livet på landet är kanon. Gissa om de har jagat kaniner! Vi är välkända i halva Skåne nu efter att vi fått knacka dörr och fråga efter två galna irländska settrar. Det finns en brukshundklubb inne i Hörby så man får väl gå dit och bättra på lydnaden på de två bestarna.

Vi har en massa trevliga husdjur med lång svans också. Häromdagen tappade mamma en hel paj i golvet när hon drog ut en kökslåda och två möss hoppade fram. Vilket liv det blev bara för små söta möss!

Vi har fixat en hel del i stallet i alla fall. Två riktiga boxar och en spilta är färdiga. Det blir nog jättefint när det väl är kalkat och målat. Vatten får vi dra in nästa år, för alla gamla ledningar var helt sönderrostade.

Har du frågat morsan om du får komma ner till mig på jullovet? Det vore störtkul att träffas igen. Synd att det är så långt bara, annars kunde du ha lånat Mackan och tagit med honom. Han kunde ju snacka lite gamla travminnen med mina grannar. (Haha!)

Nej, Linda, nu får jag väl sluta. Klockan är snart ett och en annan ska upp till skolan imorgon bitti. Men hav förtröstan - om en månad är det jullov. Amen.

Hälsa allihop i klassen så mycket från mig och tjejerna i stallet, men viktigast av allt: Pussa Sesam från mig och hälsa honom att jag alltid kommer att älska honom mest av alla!!!

Du kan ju hälsa Mackan att jag tycker att han faktiskt har en rätt snygg svans. Ha det så gott och lova att skriva ett tio sidor långt mejl (minst) SÅ SNART DU KAN!

Tusen kramar från Anna

Your best friend forever and ever!

Jag klickade på knappen för att skicka mejlet. Linda skulle öppna det hemma i sitt rum, i huset på gatan där jag själv hade bott. Ja, det är märkligt hur livet plötsligt bara tvärvänder och drar iväg åt ett helt annat håll än man tänkt sig. Det började väl när mamma och pappa skildes. Ingenting var sig likt efter det. Jag, mamma och mina två tvillingbröder, Kalle och Jonatan som är tre år, bodde kvar i radhuset i Norby. Pappa flyttade, träffade en ny tjej och allt kändes jättekonstigt.

Men jag hade ju Sesam, min älskade sköthäst som jag red och skötte flera dagar i veckan. (Linda sköter Mackan som står i samma lilla privatstall.) Så fick mamma det här "fantastiska jobbet" i Skåne och plötsligt var det "bye bye, Sesam" och "bye bye, Linda".

Det som fick mig att inte flytta hemifrån direkt efter att ha hört nyheten var mammas plötsliga löfte om en egen häst. Solklar muta, kan vem som helst se, men man är ju bara människa och har man drömt om en egen häst halva livet nobbar man inte ett sådant erbjudande!

Så nu sitter man här i en liten skånelänga utanför Hörby. Bara bondgårdar och åkrar så långt ögat når. Ibland skulle man kunna mördas för choklad, med lanthandeln nästan fem kilometer bort och halvstorm nästan jämt.

Ett stort plus var förstås det synnerligen rika utbudet av hästar och tanken på att få ha en alldeles egen häst utanför husknuten. Nu gällde det bara att hitta den - drömhästen - och att ha råd att köpa den!

2. Ett välkomnande stall

Det gjorde fortfarande ont att tänka på Sesam. Jag kom på mig själv med att oroa mig för honom och undra om de skötte om honom ordentligt. Hans ägare var mer intresserad av att plocka hem rosetter på tävlingsbanan än att pyssla om Sesam. Ett kort tag trodde jag att han skulle kunna bli min och jag svävade som på moln. Så insåg jag att vi aldrig skulle ha råd att köpa honom, han var trots allt en duktig tävlingsponny i sina bästa år. Jag grät floder och tyckte livet var så orättvist. Det värsta var att veta att han var till salu. Han kunde hamna var som helst där jag inte hade Linda som kunde rapportera hur han mådde.

- Anna, kom ner och ät!

Det var mamma som ropade och jag kände på doften att det var ugnstekt kyckling till middag.

Tvillingarna satt på sina tripptrapprull-stolar och kivades om vem som skulle ha vad från kycklingen.

- Hur var det i skolan då?

Mammas standardfråga. Samma sak varje kväll och jag svarade som vanligt:

- Det var väl okej. Ja, jag har gjort läxan, skyndade jag att tillägga innan hon hann fråga.

Det var inte riktigt sant förstås, men mamma ifrågasatte det inte och jag bad om en kycklingvinge.

Mamma pratade på om jobbet på reklambyrån i Lund och det märktes att hon var uppfylld av allt nytt och alla människor hon mött. Hon verkade faktiskt gladare och sötare än på länge. Hon köpte nya kläder och tonade sitt

ljusa hår i olika nyanser. Otroligt nog hjälpte hon mig att färga mitt i en rödbrun nyans. Hon som alltid tjatade om hur söt man var "naturlig" och osminkad.

- Vi får skriva inbjudan till tvillingarnas fyraårskalas. Det kan väl du fixa Anna, du som är så duktig på att skriva!?

- Vilka kommer då? undrade jag och försökte minnas vad alla småungarna på dagis hette.

- Ja, inte vet jag vad de heter. Vi får leta upp mejllistan och kolla. Det är ju några veckor kvar.

Jag tackade för maten och ställde tallriken på diskbänken.

- Jag går över till Vibeke, sa jag och slängde på mig stalljackan.

Det var ovanligt kallt för att vara november och över åkrarna låg ett tunt pudrigt snötäcke. Det var stjärnklart ute och det ångade av min andedräkt. Jag hade fortfarande inte riktigt vant mig med den totala tystnad som rådde på landet en vinterkväll. Inte ens bilar från stora vägen hördes hit. I somras när vi flyttade in jobbade bönderna ute på åkrarna nästan jämt och djuren förde oväsen. Nu verkade allt och alla ha gått i ide.

Jag sneddade över stubbåkern och såg det varma välkomnande ljuset ifrån Vibekes och Jörgens stall. Vibeke hade sagt att jag jättegärna fick komma och pyssla med hästarna om jag ville. Jag hade inte haft tid särskilt ofta men nu tyckte jag att det var på tiden och läxan skulle jag nog hinna med på skolbussen nästa morgon.

Jag sköt upp den tunga staldörren och den underbara doften av ett välskött stall slog emot mig.

- Hallå! Är det du som är ute och går. Kallt ute?

Vibeke satt på huk och tog av Amaryllis benlindor. Amaryllis var ett maffigt fuxsto med en rak bläs och kloka

ögon.

Jag fick alltid anstränga mig lite extra för att förstå Vibekes danskkryddade skånska. Hon var lång och senig med bruna intensiva ögon och nästan kortsnaggat hennarött hår. En färgstark person, helt klart.

- Det här är väl inget för en "norrlänning", skämtade jag och Vibeke kastade över en hög med lindor.

- Då ska vi se hur "norrlänningar" rullar benlindor, sa hon med ett brett flin och började själv med van hand rulla en linda mot sitt smala lår.

Hon var klädd i ett par gröna helskodda ridbyxor i manchester. Det syntes på skinnet att de tillbringat hundratals timmar i sadeln. Hennes fingrar var långa och smala som hon själv och hon rullade lindor dubbelt så fort som jag.

- Du får allt komma hit och praktisera.

- Ja, det verkar som om det står ett noll till Danmark, sa jag och räckte henne den prydligt hoprullade lindan.

Jag drog handen längst Amaryllis hals. Den var så smäcker och kraftfull på samma gång. Lång och vackert välvd.

- Hon är fin, sa jag och kliade henne vid manken.

Vibeke betraktade henne och fick ett stolt och ömt drag över sitt lite kantiga ansikte.

- Ja, visst är hon en skönhet, min blomma. Dejlig ...

Vibeke rättade till täcket och drog några strån i manen till rätta. Det syntes att hon älskade sin häst. Det stack till i hjärtat och jag tänkte på hur många gånger jag betraktat Sesam med samma ömhet. Hur man ibland dröjde sig kvar i stallet till sent på kvällen bara att få pyssla om honom och sitta och kela med honom i boxen.

- Hur är det fatt? undrade Vibeke och knäppte loss Amaryllis från grimskäften. Du verkade vara så långt borta.

- Jag tänkte på Sesam, min sköthäst i Uppsala.

Jag svalde den förargliga klumpen av gråt som envisades med att sätta sig i halsen när jag tänkte på Sesam.

- Du måste sakna honom, sa Vibeke mjukt och klappade mig på axeln. Du vet, den första kärleken rostar aldrig!

Jag nickade med ett vemodigt leende på läpparna. Jag kunde inte säga något för jag var rädd att rösten inte skulle bära. Jag lekte med Amaryllis läppar och undvek att få fingrarna mellan hennes tänder som letade efter godsaker.

- Om du har lust kan du göra i ordning Isak. Han kan behöva lite uppmärksamhet.

- Gärna, sa jag, tacksam över att få sysselsättning och tankarna skingrade.

Isak, eller Arctic Ice som han egentligen hette, spetsade öronen och lyfte huvudet från krubban när jag sköt upp boxdörren. Han var en sådan där häst som skulle kunna tävla i vem som mest liknande en sagohäst. Han var reslig och nästan kritvit. I manen fanns silverstrån och ögonen var mörka och kloka. Isak var Vibekes äldsta häst och också den häst hon startat sin tävlingskarriär med som tonåring. Nu var han 25 år och ryggen började hänga, liksom underläppen, vilket gav honom ett lite trumpet utseende. Vibeke hade visat mig kort från förr då han var en elegant mörk skimmel och de kammade hem priser både i hoppning och dressyr.

- Hej du, gamle gubben, sa jag och smekte honom över halsen.

Han gäspade till svar och visade upp sitt inte allt för vackra garnityr.

- Snart blir det löständer för dig, skrattade jag och började spanna upp det varma vintertäcket.

Jag borstade och kammade och Isak halvsov av välmående. Bara när jag slog ut stövet mot betonggolvet ryckte han till lite och tittade på mig som om han undrade varför jag förde ett sådant oväsen.

Det var underbart att få pyssla med en häst och det rogivande ljudet av hästarnas tuggande gjorde mig lugn och glad. Jag hade kunnat leva i stallet nästan dygnet runt. Här glömde man tjat och läxor, och man tänkte inte lika mycket på pappa, Linda och Sesam som jag saknade så mycket.

- Nu trivs du allt, gamle man.

Vibeke kikade över boxkanten.

- Hjälper du mig att fodra? frågade hon.

- Javisst, jag ska bara sätta på pyjamasen, sa jag och drog på ylletäcket över Isaks lite svankiga rygg.

- Börja med höet du så fixar jag kraftfodret.

Jag måttade upp det sötdoftande ensilaget och började fodra de sju hästarna som stod i stallet.

Den som bråkade mest var Spotlight, en åring efter Midt West Ibi Light undan Vibekes Amaryllis. Han var ett riktigt hår av hin och hade redan lagt sig till med riktiga hingstfasoner. Nu sparkade han i väggen och småstegrade i boxen.

- Lugn, din galning! ropade jag. Du får nog mat du med.

- Den där är ju inte klok!

Vibeke skakade skrattande på huvudet.

- Hade han inte varit så snygg hade jag brutit direkt. Jag kommer att få ett elände och Jörgen kommer att bli galen på alla boxväggar han fördärvar!

Jag slängde in höransonen till Spotlight som attackerade maten som om den vore hans sista måltid.

- Svårt fall av bulimi, konstaterade jag och gick vidare till Tartan som också verkade svältande.

Tartan var Vibekes treåring. En nästan svart valack med en bruten bläs och fyra vita halvstrumpor. Tartan, vars fullständiga namn löd Song of Tartan, var son till Fraser Tartan, Vibekes snygge fullblodshingst som hon lyckats få AB-premierad. Frasse, som han kallades till vardags, var

förstås Vibekes och Jörgens ögonsten och det var meningen att han skulle få uppfödningen att gå runt med sina betäckningar. Fast det var svårt, brukade Vibeke klaga. Det kostade så mycket att hålla häst och att fara runt på utställningar och tävlingar.

Vibeke mätte upp kraftfoderblandningen. Hon hade olika säckar till unghästar och avelsston, allt med den rätta mängden vitaminer och mineraler.

- Dansk müsli, den bästa som finns, sa hon och klappade fodersäcken. Den måste du använda när du får din häst.

- Ja, när det nu blir, suckade jag och Vibeke skrattade åt min otålighet.

- Hästköp ska man alltid skynda långsamt med. Titta på minst tjugo hästar innan du bestämmer dig, sa Vibeke bestämt.

Hon smackade undan Disa, det gamla avelsstoet, för att servera henne kraftfodret.

- Under tiden har du ju ett helt gäng att sysselsätta dig med här!

Vibeke slog ut med armarna för att demonstrera utbudet av hästar i stallet.

- Ja, det är inga dåliga grannar man har, konstaterade jag nöjt och smekte Disa på örat, vilket hon snabbt la bakåt för att visa att det inte var värt att försöka sno hennes mat.

Vi sopade och släckte.

Så traskade jag hem över den frusna stubbåkern. Röken ringlade ur skorstenen på vårt hus och det lyste varmgult i fönstren. Jag log för mig själv och sjöng på en fånig låt som jag inte kunde få ur huvudet.

3. Lindas mejl

Jag vaknade med ett ryck när skolbussen stannade vid vår lilla grusväg.

- Vassego, sa Bengt, chauffören, och höjde handen till en hälsning.

- Ses imorgon, nollåttan! ropade någon efter mig, men jag hann inte se vem det var.

Jag hade börjat vänja mig vid att bli kallad "nollåttan". Här verkade alla som inte pratade skånska bli kallade det. Precis som om alla som inte pratade skånska kom från Stockholm!

Jag konstaterade att bilen inte var hemma och gladde mig åt att ha huset för mig själv en stund. Inga skrikande småbrorsor!

Syrran och Malou attackerade mig och betedde sig som vanligt som om man varit borta i ett år minst. De rusade runt mina ben och svansarna gick som rotorbladen på en helikopter.

- Gå och kissa med er, tramsmajor, sa jag och försökte värja mig ifrån att få tassavtryck på mina jeans.

Jag spanade bort över fältet till Vibekes gård och såg att det lyste på ridbanan. Det pirrade till i magen när jag tänkte på att jag för första gången skulle få rida en av hennes hästar. Vi hade pratat om det senast jag var där och hjälpte henne i stallet. Hon var tacksam om någon kunde hjälpa henne att motionera hästarna och hon ville se hur mycket jag kunde. Det kändes nervöst att en så duktig dressyrryttare skulle granska min ridning. Visserligen red jag på ridskola, men det var skillnad när man var flera